

Kalifornijos merginos

**susan
mallery**

**Kalifornijos
merginos**

Romanas

Vilnius
2020

1

– Jie kepa šoninę!

Finola Korado vos trandė šypsena asistentės akyse matydama paniką.

– Laidos dalyje apie maistą ruošiamos penkių rūšių bulvių salotos. Kiauliena – tai verslo kaina.

Rošelės išgąstis virto pasipiktinimu.

– Taip, o prieš ją bus rubrika „Naujos vasarinių suknelių tendencijos“. Puikiai žinau tvarkaraštį. – Ji padėjo šalin planšetinį kompiuterį, įsisprendė rankomis į siaurus klubus ir palinko į priekį, tarsi norėdama pabrėžti kiekvieną pasakytą žodį. Jai judant jos ilgos tamsios kasos siūbavo. – Finola, pastate yra modelių. Aukštų perkarusių *alkanų* modelių. Tos merginos tuojau sulaukės ir kibs viena kitai į plaukus. Esu tikra, kad kaltas šoninės kvapas. Argi jie negali kepti kur nors kitur?

„O žmonėms atrodo, kad televizija – tai vien spindesys“, – tramdydama juoką pamanė Finola.

– Liepk modeliams pereiti į poilsio kambarį ir pasakyk, kad prisipurkštų daugiau lako į plaukus, nes studijoje labai drėgna. Tada jos nebeužuos kiaulienos. Paprašyk maisto ruošėjo pasirūpinti, kad kiaulienai iškepus nebeliktų jokio kvapo.

– Ak, gera mintis, – atlyžo šaunioji, ambicingoji komunikaciją absolventė Rošelė. – Turėčiau pati susiprasti.

– Netrukus susiprasi.

Tamsiaplaukė, juodaakė dvidešimt penkerių metų asistentė greitai išmoks vesti laidą, Rošelei išėjus pamanė Finola. Dar ketas mėnesių ir Rošelė ją paliks, susiras atsakingesnę darbą, o Finola nusisamdys kitą asistentę ir viskas prasidės iš naujo. Nelengva prasmukti į televizijos verslą. Yra galybė blogų darbų, bet ne visi leidžia įgyti tinkamos patirties. Finola didžiavosi, kad samdo tik geriausius ir protingiausius. Ji kėlė labai aiškius reikalavimus: nepriekaištinga darbo etika, visiškas atsidavimas ir susikaupimas. Mainais ji išmokydavo asistentes verslo pagrindų, suveddavo su tinkamais žmonėmis, o joms nusprendus nerti į gilesnius vandenis, surengdavo atsiveikinimo vakarėlį.

Vėl atsivėrė Finolos persirengimo kambario durys. Gamybos asistentė įkišo galvą vidun ir sušnabždėjo:

– Ji atvyko! *Ji atvyko*. Negaliu patikėti. Taip jaudinuosi. Argi tu nesijaudini?

Finolai nė nespėjus atsakyti, asistentė dingo ir, ko gero, jau dalijosi džiugia žinia su kitais. Finola norėjo būti ciniška, tačiau net ji turėjo pripažinti, kad nekantrauja išvysti Trežę. „Rytas Pietų Kalifornijoje“ buvo sėkminga laida prisotintoje žiniasklaidos rinkoje. Kai esi įsikūręs Los Andžele, gali pritraukti daugiau įžymybių nei kitos panašios laidos, bet netgi jie nesitikėjo sulaukti tokios ryškios kantri ir popžvaigždės kaip Trežė.

Dvidešimt trejų Trežė buvo itin populiarus dainininkė. Kai pasirodė naujusias jos singlas, praėjus vos šešioms valandoms jį jau buvo parsisiuntę milijonas vartotojų, o Trežės vaizdo įrašai „YouTube“ kanale buvo peržiūrėti daugiau kaip milijardą kartų. Šį rytą ji dalyvaus laidoje – visų pirma jos laukia dešimties minučių interviu, o tada Trežė gyvai atliks naująjį

singlą „Kitaip“. Iškart po Trežės dainos bus alkanųjų modelių pasirodymas ir bulvių salotų rubrika.

Garsioji Trežė gaus keletą minučių eterio, o toliau laida vyks pagal nustatytą tvarką. Finola pasveikins studijos ir televizijos žiūrovus, įterps lengvą pokalbį ir keletą juokelių, tada pakvies pirmąjį svečią. Iki vienuoliktos laida bus pasibaigusi, ir nė nesulaukus vidudienio darbuotojai jau rūpinsis kita panašia laida. Visi, išskyrus ją, pamanė Finola ir šyptelėjo. Kitą savaitę ji išvyksta.

– Havajai, mes atkeliaujame, – sumurmėjo ji.

Finola privalėjo ištrūkti atostogų su vyru. Pastaruoju metu jie tokie užsiėmę, pasinėrę į darbus. Ištiesą savaitę galės skirti dėmesį vienas kitam ir santuokai. Ir galbūt dar kai kam.

Ji jautėsi pasirengusi, pagaliau pasirengusi pastoti. Naidželas jau kelerius metus svajojo apie vaikus. O Finola tokia lėtąpėdė. Bet jai tuoj sueis trisdešimt ketveri ir tenka klausytis mamos skundų, esą turėdama tris suaugusias dukteris vis nesulaukia anūkų, ką jau kalbėti apie tai, kad Finola pagaliau suprato, jog tinkamas metas niekada neateis, tad pats laikas ryžtis. Norėdama tai paminėti paruošė Naidžalui dovaną, kurią jis išpakuos jiems apsigyvenus apartamentuose *Maui*. Finola pamanė, kad, gavęs dovanų sekso žaisliukų ir naujagimio batukus, vyras iš karto supras, ką ji nori pasakyti. Kas jau kas, o Naidželas yra veiksmo žmogus – jie puikiai pasilinksmins. Į duris vėl pabeldė ir Finola išgirdo garsų įspėjimą, kad iki tiesioginio eterio liko trisdešimt minučių.

Trisdešimt minučių iki laidos, pamanė ji ir klestelėjusi į grimo kėdę užsimerkė.

Ji jau apsirengusi ir nugrimuota, žino, kokiomis temomis kalbės, išklausė tiek Trežės atliekamų dainų, kad laisvai įstotų į jos gerbėjų klubą, be to, per pusryčius atsisakė angliavandenių, kad galėtų be sąžinės priekaištų išragauti visas bulvių salotas.

– Laida pavyks, – pati sau sušnabždėjo Finola ir ėmė lėčiau kvėpuoti – toks buvo atsipalaidavimo prieš laidą ritualas.

Turėjo penkiolika minučių ramybės. Penkiolika minučių, per kurias niekas nepasibels į duris, neįsiverš į kambarį. Finola susikaups, o tada patrauks į studiją, kurioje jai prisegs mikrofoną ir dar sykį nupudruos. Suskaičiavusi iki keturių ji įkvėpė, sulaukė kvėpavimą, kol suskaičiavo iki aštuonių, tada iškvėpė...

Staiga išgirdo, kaip atsivėrė durys ir pažįstamas balsas tarė:

– Finola, turime pasikalbėti.

Ji plačiai atsimerkė. Priešais stovėjo Naidželas. Jis suėmė jos kėdę už ranktūrių ir įsistebeilijo į žmoną.

– Naidželai, ką čia veiki? Po mažiau nei pusvalandžio man tiesioginis eteris Kas nutiko?

Beverli Hilso plastikos chirurgas Naidželas penktadieniais nedirbo, o rytoj iš pat ryto ketino su žmona vykti į kelionę. Kas tokio svarbaus turėjo nutikti, kad jis negalėjo sulaukti laidos pabaigos?

Naidželas žvelgė į Finolą.

– Atleisk.

Labiau už žodžius Finolą sukretė Naidželo balso tonas ir veido išraiška. Jai suspaudė skrandį.

– Kas atsitiko?

Ji jau įsivaizdavo, kaip veidu į žemę ant kelio guli jos seserys ar mama. O gal kilo gaisras? O gal...

– Nežinau, kaip tau pasakyti, – ištarė Naidželas ir nutilo.

Jai gerklėje įstrigo gumulas. Širdis, rodės, iššoks iš krūtinės, o ausyse ėmė spengti. kažkas mirė – ji tuo tikra.

– Turiu kitą moterį.

Kalbėdamas jis paleido kėdę ir perėjo išilgai kambarį. Naidželas tebekalbėjo, Finola matė, kaip juda jo lūpos, tačiau kad ir kaip stengėsi, negalėjo nieko išgirsti. Žodžius nustelbė riau-mojantis, šniokščiantis garsas galvoje.

Būna, kad dažnai mintyse kartojamų žodžių prasmė išblėsta. Prieš daugelį metų Finola nukrito į žolę nuo aukšto priebučio. Taip smarkiai trenkėsi šonu, kad plaučiuose neliko oro. Lygiai taip ji jautėsi šią minutę. Negalėjo įkvėpti, negalėjo sustabdyti užplūstančio panikos priepuolio, nuraminti virpėti imančio kūno. Trūkstant oro ėmė aštriai durti širdį. Kaip jis galėjo? Kada? Kas ji? Kodėl? Juk jie *susituokę*. Jie myli vienas kitą. Jis geriausias Finolos draugas. Havajuose ji ketino pastoti.

Ne, turbūt tai klaida. Jis negalėjo. Tačiau matydama, kokiomis akimis Naidželas į ją žiūri, Finola suprato, kad jis nemeluoja, o šie keturi paprasti jo žodžiai nužudė ir ją, ir jūdviejų santuoką.

– Turi suprasti, – žemu balsu pasakė jis. – Apgailestauju turėdamas dabar tau pasakyti. Žinau, kad laikas ne pats tinkamiausias.

– Ne pats tinkamiausias?! – sušuko Finola, bet tuojau pat pakartojė klausimą ramiu balsu: – *Ne pats tinkamiausias?* Ruošiuosi tiesioginiam televizijos eteriui. Negana to, kad išpylei man ant galvos kibirą pamazgų, tai dar pasirinkai būtent šią minutę, kad kuo labiau įskaudintum?

– Jau keletą savaičių tiek daug kartų mėginau tau pasakyti, bet tu visada per daug užsiėmusi, neturi kada išklaudyti. Visada ruošiesi laidai.

Finola pajuto, kaip ją užlieja įtūžio banga, ir leidosi jos nešama. Pyktis bent laikinai suteiks jėgų.

– Sakai, kad esu kalta dėl tavo neištikimybės? – griežtai paklausė ji. – Įsiverži ir pareiški turįs kitą moterį, bet tai aš kalta, jog iki pat šios minutės nesiryžai pasakyti?

– Blogai mane supratai.

– Tikrai? – ji nusišluostė ašaras. O kaip turėjau suprasti?

Naidželas nusigręžė.

– Pamaniau, turi žinoti.

Finolai nė nespėjus susivokti, ar drebėdama pajėgs atsistoti, jis išėjo. Tiesiog dingo. Ji liko viena kęsdama skausmą ir pykinimą. Suvokė, kad gyvenimas sudužo, ir girdėjo tiksint laikrodį – iki tiesioginio eterio jai buvo likę aštuoniolika minučių ir dvylika sekundžių. „Turbūt sapnuoju“, – apimta panikos kartojo Finola. Šito negali būti. Nieko neįvyko, Naidželas ką tik neprisipažino turįs kitą moterį. Jis negalėtų. Ne jos Naidželas. Ne nuostabus, šiltas, mylintis, visada ją palaikantis vyras. Finola pažinojo *savo vyrą*, o šis šaltas prašalaitis, ką tik išėjęs iš kambario, jai svetimas.

O, kad liautūsi spengti ausyse, beviltiškai pamanė ji. Troško vėl kvėpuoti ar verkti, šaukti ar bėgti. Kita moteris. Kita moteris Naidželo gyvenime, širdyje ir lovoje. *Jūdviejų* lovoje. Ne. Ne! Jis miega su kita, kitai šnabžda, liečia kitą ir patiria orgazmą su kita. Protas atsisakė patikėti net širdžiai apsipylus krauju.

Dėl išdavystės, liūdesio ir nusivylimo Finolai ėmė stigti oro. Ji privalo iš čia ištrūkti. Grįžti namo ir...

Jos žvilgsnis sustojo prie laikrodžio. Ne, tarė ji sau. Negali visko mesti. Po penkiolikos minučių ves laidą tiesioginiame eteryje. Privalo atsistoti prieš kameras ir apsimesti, kad viskas gerai, jai puikiai sekasi, o pasaulis tebesilaiko ant ašies ir jo neketina praryti juodoji skylė, iš kurios negrįžtama.

Ji įtraukė oro, kad nesileistų užvaldoma panikos, ir nuėjo prie veidrodžio. Spragtelėjusi jungiklį ižiebė negailestingai ryškia lempų šviesa, idėmiai pasižiūrėjo į savo atvaizdą, o tada paėmė servetėlę ir maskuoklį. Finola atrodė apkvaitusi, akys buvo plačiai atmerktos. Tarytum ji ką tik būtų išvydusi ką nors siaubingo. Arba patyrusi. Brangus Dieve, ji nepajėgs.

– Finola? – vieną sykį pabeldusi pro duris įėjo Rošėlė. – Tavęs reikia studijoje.

Finola be žodžių linktelėjo. Ji dar kiek pasipudravo, vėl giliai įkvėpė ir išspaudė šypsena.

– Pasiruošusi.

Asistentė suraukė kaktą.

– Kas nutiko?

– Nieko. Viskas gerai.

– kažkas nutiko, kažkas tikrai blogo.

Finola dar sykį prisivertė nusišypsoti ir nuskubėjo pro asistentę.

– Nesuprantu, ką čia kalbi.

Ji nužingsniavo tolyn koridoriumi į studiją. Teko laviruoti tarp netikrų sienų, fonų ir laidų.

Laidos prodiuserė nusišypsojo.

– Ar jau susipažinai su Treže? Ji nuostabi. Mačiau tik iš tolo, bet ji pritrenkianti.

Finola susilaukė neatsakiusi, kad susitikimas su žvaigžde jos dar tik laukia. Iki tol neturėjo laiko – žiūrėjo, kaip į šipulius byra jos santuoka. Be to, Trežė ir neprašė susitikti iš anksto – norėjo, kad jiedvi susipažintų tiesioginiame eteryje žiūrovams stebint, tai atrodytų „natūraliau“. Kalbant apie įžymybių keliamus reikalavimus, Trežės noras buvo lengvai įvykdomas, skirtingai nei vienos dainininkės prašymas atgabenti šešis sniego baltumo kačiukus, kad turėtų su kuo pažaisti prieš koncertą.

Garis, vaikas, atsakingas už garso kokybę, padavė Finolai mažytį mikrofoną. Finola įsisegė jį į švarkelio atlapą, o Garis jai per petį permetė plonytį laidą. Mikrofono bateriją jis prisegė jai prie sijono juosmens nugaroje.

Įprastai Finola mėgo juokauti, esą Garis ją liečia. Draugiškas pasierzinimas buvo tapęs kasdieniu pasiruošimo laidai ritualu. Tačiau šiandien jos galva tuščia kaip puodynė. O po aštuonių minučių ją dėl to išstiks rimti nemalonumai.

„Kvėpuok“, – tarė sau Finola. Ji kvėpuos ir pasitikės savimi – juk išmano savo darbą. Jau beveik ketverius metus veda šią

laidą. Jai puikiai sekasi. Ji mėgsta savo darbą ir susidoros su iššūkiu.

Kada gi liausis girdėti Naidželo žodžių, kurių nedrįso įsisa-
moninti, aida?

Paslėpęs mikrofono bateriją Finolai po švarkeliu Garis pa-
merkė jai akį ir nusišypsojo.

– Esi pasiruošusi pradėti, Finola.

– Ačiū, – ji atsikrenkštė. – Vienas, vienas.

Kaip visada, mikrofonas jau buvo patikrintas, tačiau Finola
norėjo pati įsitikinti, kad jis veikia.

Garis parodė pakeltą nykštį ir padavė Finolai ausinę, per
kurią ji susijungs su valdymo skyriumi. Tai ne naujienų laida
ir Finolai neteks gaudyti aktualių žinių, vis dėlto ji privalėjo
turėti ryšį su valdymo skyriumi, jeigu tuo metu pasaulyje nu-
tiktų kas nors išties svarbaus. Tokiu atveju ji galėtų sklandžiai
paruošti žiūrovus tam, kad laidą netrukus pertrauks žinios iš
Niujorko. Pasitaisiusi ausinę Finola išgirdo švelnų režisierės
Melodės balsą:

– Labas rytas, Finola. Liko penkios minutės. Sėkmės.

– Ir tau sėkmės, – automatiškai atsakė Finola. Tada išjungė
mikrofoną, norėdama dar minutėlę pabūti išties viena, bet
staiga kažkas palietė jai petį.

Finola atsigręžė ir akis į akį susidūrė su Treže.

Kantri ir popmuzikos žvaigždė buvo maždaug Finolos ūgio,
jos tamsiai raudoni plaukai krito sunkiomis garbanomis. Akys
buvo žalios, o oda net po storu televizijos grimo sluoksniu buvo
puiki.

Iš nuostabos Finola sumirksėjo.

– Labas. Maniau, nenorite susitikti prieš pokalbį, – ji įstengė
nusišypsooti ir ištiesė ranką. – Malonu susipažinti, Treže. Esu
didelė jūsų gerbėja.

Dvidešimt trejų metų dainininkė nusišypsojo Finolai.

– Ne, jūs ne gerbėja, – tyliai pasakė ji, – o jeigu ir esate, tai greitai nebūsité.

Trežė nepalietė ištiestos Finolos rankos.

– Jūs vyresnė, nei maniau. Trisdešimt ketverių, tiesa? Nega-lėtumėte būti man mama, bet ir ne vyresnioji sesuo. Galbūt teta.

Finola nesuprato, apie ką Trežė kalba.

– Gerai, – iš lėto tarė Finola. – Turiu eiti pasveikinti publika. Visi nekantrauja pamatyti jus ir jūsų pasirodymą.

Nespėjus Finolai nė pasisukti, Trežė sugriebė ją už žasto. Jos pirštai įsispaudė kiek per giliai, negu leistų mandagumas.

– Tai aš, – pasilenkusi arčiau Finolos sušnibždėjo Trežė. – Tai su manimi jis miega. Aš išdarinėju su juo tokius dalykus, kokių *tu* nė neįsivaizduoji. Žinai, kalbu ne tik apie seksą. Kalbu apie viską, – ji užvertė akis. – Jis nenorėjo tau apie mudu pasakoti, tarsi galėtų mane paslėpti, bet aš liepiau savo vadybininkui už-registruoti mane į laidą, tad Naidželui nebeliko pasirinkimo, – Trežės šypsena tapo bauginanti. – Štai ir sužinojai.

Finola tegalėjo stebeilyti į Trežę, nors protas ir kratėsi iš-girstų žodžių. Tai sapnas, beviltiškai pagalvojo ji. To negali būti.

Viskas, ką sako ši moteris, turi būti melas. Finolai nespėjus nė sureaguoti, Trežė paleido jos ranką ir pasišalino. Finola prispaudė plaštaką prie saulės rezginio, tikėdamasi, kad tai pristabdys kraujavimą ir ji nenumirs šią pat sekundę. „Turiu bėgti, – tarė ji sau. – Turiu iš čia ištrūkti. Privalau...“

– Finola?

Melodės balsą gožė garsus gausmas galvoje.

– Finola, turi tuojau pat eiti į filmavimo aikštelę.

Laida. Ji turi vesti laidą. Eteris tiesioginis, negali delsti. Turi nueiti ir atsistoti prieš du šimtus žmonių studijoje, ką jau kal-bėti apie maždaug milijoną žiūrovų namuose. „Rytas Pietų Ka-lifornijoje“ – labai populiarai laidai. Finola mėgstama žmonių,

o šiandien jos laidoje dalyvauja ryški žvaigždė. Reitingai šaus aukštyn.

– Finola?

– Aš čia.

Ji sunkiai įtraukė oro ir iki paskutinės kruopelytės sutelkė profesines žinias, taip pat savisaugą, kurios pavyko išmokti per gyvenimą. Jai tereikia atsilaikyti šešiasdešimt minučių. Tik šešiasdešimt minučių, o tada galės nualpti.

Tik vieną valandą. Ir viskas.

Finola išėjo prieš publiką. Iš karto nugriaudėjo plojimai. Ji pamojo ir nusišypsojo žiūrėdama tik į žmones pirmose eilėse. Šalia centrinio tako džiaugsmingai plojo, ko gero, trijų kartų atstovės: senelė, dukra ir anūkė. Buvo keletas nuolatinių žiūrovų, kurie visada dalyvaudavo filmuojant laidą, bet visa kita publika buvo paaugliai.

Trežės gerbėjai, liūdnai pamanė Finola. Kaip ji ištvers? Žvilgtelėjo į suflerį ir lengviau atsikvėpė. Ačiū Dievui.

Labas rytas, sveiki atvykę į laidą. Šiandien jums paruošėme kai ką ypatingo, nors, sprendžiant iš mano publikos amžiaus, gandas apie šios dienos svečią jau spėjo pasklisti. (Juoko pauzė.)

Finola atsistojo į jai skirtą vietą ir ėmė laukti, kol bus pradėtas skaičiuoti iki tiesioginio eterio likęs laikas. Įprastomis aplinkybėmis ji kiek paplepėtų su žiūrovais, tačiau šiandien tam nėra laiko, o ji ir negalėtų. Tik ne šiandien.

„Penki, keturi, trys.“ Ji matė, kaip be garso pirštai parodė „du, vienas“, spėjo pagalvoti apie žaidžiančius šuniukus ir kačiukus ir apie tai, kaip po laidos prisigers. Užsidegus raudonai filmavimo kameros švieselei, Finola jau buvo spėjusi susitvarkyti, o jos šypsena atrodė natūrali.

– Labas rytas, sveiki atvykę į laidą. – Finola dirbo pagal taisykles. Nesijautė esanti savo rogėse, bet nuostaba ir skausmas

atlėgo tiek, kad bent jau galėjo įkvėpti. Sąmoningai atpalaidavo kūną ir sutelkė dėmesį į tai, ką teks daryti.

– Štai ir ji, prisipažinsiu: ir mane pačią truputį apžavėjo. Trežė!

Finola pasisuko į tą pusę, iš kur turėjo ateiti dainininkė.

Trežė lėtai ir atsipalaidavusi perėjo per studiją, jos lieknų ilgų kojų eiseną ir nerūpestingą šypsena privertė žiūrovus pašokti iš vietų. Studiją užliejo šauksmai ir švilpimas. Trežė visiems pamojo ir pažvelgė į Finolą.

Akimirką atrodė, kad Trežės veidą kažin kokia tamsos ir blogio jėga pavertė nuožmia kauke, bet šis išpūdis netruko išblėsti ir Finola pagalvojo: jai tik atrodo ar iš tiesų žvaigždė ketina per televiziją papasakoti apie santykius su Naidželu.

Jos sėdėjo greta. Finola jautėsi dėkinga skrupulingai dirbančiai komandai už sufleryje surašytus klausimus.

„Man nereikia galvoti, – prisiminė ji. – Turiu viso labo atrodyti susidomėjusi ir užduoti iš anksto parengtus klausimus.“

– Jūsų naujasis albumas neįtikėtina populiarus, – pradėjo Finola. – Sveikinu.

– Dėkoju. Mane išties džiugina gerbėjų atsakas. Ypač kad jiems patinka mano pirmas singlas, – Trežė nusišypsojo publikai. – „Kitaip“.

– Labai provokuojanti daina.

Trežė palinko arčiau Finolos ir pažemintu balsu tarė:

– Ji apie seksą.

Publika nusijuokė.

Finola pati nežinojo – nuraudo ar išbalo it popierius. Jai svaigo galva ir beliko tikėtis, kad sėdi nelinguodama. Ji per plauką nuo pražūties ir, jeigu Trežė ką nors leptelės...

Dainininkė atsiduso.

– Žinote, yra vyrų, kuriems tiesiog duota patenkinti moterį. Jie žino, kaip prisiliesti, kaip bučiuoti – tai stebuklas.

Publika vėl nusijuokė. Finola sukaupe visas jėgas, kad galėtų juoktis kartu.

– Jūsų dainose vyrauja netikėtos temos. Naujasis albumas tęsia šią tradiciją.

– Taip, – Trežė pamerkė akį. – Nesu mielas žmogus. Nesu ir bloga, bet jeigu įsigeidžiu apie ką nors kalbėti arba ką nors turėti, pasiekiu savo tikslą. O kokia buvo jūsų geriausia seksualinė patirtis, Finola?

Šis klausimas prilygo antausiui. Finolai pavyko išlikti ramiai, sukikenti ir atsakyti:

– Treže, man tiek metų, kad galėčiau būti jūsų teta. Mano patirtys nieko nedomina. Po kelių mėnesių vykstate į turą. Ko reikia, kad pasiruoštum dideliems koncertams?

– Turiu būti pailsėjusi ir laiminga. Juk pati suprantate. Būti su tinkamu žmogumi. Šalia kurio gera. *Papasakokite mums apie savo gyvenimo vyrą.*

Finola įsispokojo į suflerį ir suprato, kad Dievas nuo jos nusisuko ir šiuo metu padeda kažkam kitam. Jai nepavyks, liūdnei pagalvojo Finola. Nepavyks tęsti pokalbio, nepavyks užbaigti laidos. Dar pora sekundžių ir ji palūš tiesioginiame eteryje, ir visas pasaulis sužinos. Iš jos visi juoksis, gailėsis, laidos įrašas šviesos greičiu pasklis internete ir ji jausis apjuodinta. Negana to, jos vyras vis tiek bus buvęs jai neištikimas su Treže.

– Tiek prisiklausius apie jūsų naująjį albumą, smalsu išgirsti jus dainuojant, – tarė Finola, nepaisydama, kad dviem minutėmis per anksti pakeitė temą.

– Finola?

Ausyje nuskambėjo klausiantis Melodės balsas, bet Finola tik perėjo į kitą studijos galą, kur priešais ekraną buvo pastatytas mikrofonas. Trežės muzikinis vaizdo įrašas bus rodomas dainininkei už nugaros.

– Gerai, – sumurmėjo Melodė. – Pradėsime anksčiau.

Buvo įjungtos apšvietimo lempos ir užgrojo muzika.

Trežė neskubėjo pradėti, ir Finolai ėmė raižyti skrandį. „Eik, – beviltiškai pagalvojo ji. – Tiesiog atlik savo prakeiktą dainą ir nešdinkis.“

Trežė pakilo ir nuėjo prie mikrofono. Finola žinojo turinti ke-
turias minutes, kol skambės daina, ir dar dvi minutes reklamos
pertraukos. Per šešias minutes turės sugalvoti, kaip pabaigti šią
nelemtą laidą.

Sulaukusi, kol Trežė pradės dainuoti, Finola pakilo ir ramiai
pasišalino iš studijos. Koridoriuje ją pasitiko Rošėlė.

– Ar gerai jautiesi? – asistentė atrodė sunerimusi.

Finola susiėmė delnais skruostus, tarsi mėgindama apsau-
goti iš įtampos plyštančią galvą.

– Manau, apsinuodijau maistu, – sumelavo ji. – Skauda
skrandį.

Tik taip jai šovė į galvą pasiteisinti, o kartu ir paaiškinti,
kodėl pasišalino iš studijos.

– Ar tai dėl skrandžio? – ausyje paklausė Melodė. – Klausiau
savęs, kas tau nutiko. Mieloji, labai apgailestauju. Gal galime
tau ko nors atnešti?

– Nebent šalto vandens, – atsakė Finola. – Svarbu užbaigti
laidą, o paskui kaip nors susitvarkysiu.

Vėl melas. Didesnis negu melas apie skaudantį skrandį, bet,
tiesą sakant, kam dabar rūpi?

Rošėlė atrodė sunerimusi.

– Tuoju pat atnešiu. Ir imbierinio alaus. Rodos, jo turime
viename iš pardavimo automatų. Nubėgsiu pažiūrėti. Tikiuosi,
netrukus pasijusi geriau. Rytoj su Naidželu skrendate į Ha-
vajus. Juk nenorėtum praleisti skrydžio.

Netarusi nė žodžio Finola tik nuleido rankas. Laimei, Rošėlė,
rodos, ir nelaukė atsakymo. Užuo toliau kalbėjusi, ji išskubėjo

ieškoti vandens ir imbierinio alaus. Tarsi gėrimai galėtų padėti, pamanė Finola, iš paskutiniųjų mėgindama sulaikyti ašaras. Niekas nepadės. Naidželas buvo jai neištikimas ir sugriovė jų santuoką, o gal ir gyvenimą. Finolai sukilo rūgštys, tramdydama pykinimą ji prispaudė delnus prie skrandžio. Jeigu dabar subloguotų, melas, esą apsinuodijo maistu, būtų įtikinamesnis, tačiau ji norėjo kuo ilgiau išsilaikyti. Ji žvilgtelėjo į atgalinį laikrodį – dar keturiasdešimt trys minutės. Paskui ji liks viena ir turės laiko susivokti, kada tiksliai viską prarado.

2

„Kaip gerai, kad dar neišėjai“ – tikrai ne tai Zenė Šmit būtų norėjusi išgirsti likus aštuonioms minutėms iki pamainos pabaigos. Jau dešimt valandų ji nebuvo prisėdusi. Šią sąlygiškai lengvą dieną jie atliko dvi angioplastikas, ir šios pavyko stebėtinai gerai, turint galvoje ligonių amžių ir būklę. Žingsniuodama į rūbinę pasiimti daiktų iš rakinamosios spintelės, Zenė išgirdo, kad ją kviečia prie vidaus telefono.

Gydytojo Čeno balse buvo justis palengvėjimas sužinojus, jog Zenė dar nespėjo išeiti.

– Teks skubiai daryti šuntavimo operaciją. Nori?

Zenė suprato klausimą. Ji jau atidirbo visą dieną. Nusivare nuo kojų, tad jeigu jaučia pristigsianti ištvėmės asistuoti gydytojui Čenui atliekant koronarinės arterijos šuntavimo operaciją, turėtų pasakyti.

Zenė buvo daugiau nei operacinės slaugytoja, ji priklausė elitinei slaugytojų komandai, dirbančiai vienoje geriausių ir populiariausių šalies širdies klinikų. Pas juos dažnai patekdavo sunkiausi pasaulio ligoniai, o ant operacinio stalo neretai vykdavo žūtbūtinė kova dėl gyvybės. Darbui reikėdavo atsiduoti ne mažiau kaip tūkstančiu procentų. Zenė trumpam užsimerkė

ir įkvėpė. Taip, ji pavargusi, bet ne išsekusi. Jei pasiseks, jiems tereikės pakeisti vieną arteriją, tačiau tikėtina, kad kils dar rūpesčių, ir trijų keturių valandų trukmės operacija gerokai pa ilgės.

Vis dėlto jai gerai sekėsi dirbti drauge su gydytoju Čenu ir patiko priklausyti jo komandai.

– Tik nulinguosiu iki kavinės ir netrukus būsiu vietoje, – at sakė ji.

– Puiku.

Nesiteikęs pasakyti ko nors panašaus į „Ak, kaip gerai“ ar tikėtina, bet retai girdimą „ačiū“, gydytojas Čenas padėjo ragelį. Jis buvo talentingas, auksinių rankų chirurgas, jo dėka stebuklingai atgydavo net tos širdys, kurių kiti nebesitikėdavo išgelbėti, bet jo bendravimo stilius... gana šaltas, paviršutiniškas. Skubėdama į kavinę Zenė klausė savęs, ar juodu yra bent kartą kalbėjęsi ne apie ligonius.

Ji praėjo pro paprastą kavą ir nukulniavo tiesiai prie espresso automato. Zenė tiksliai žinojo, kiek užtruks, kol dvigubas espresas išsklaidys nuovargį. Operacijai artėjant prie pabaigos ji išsijungs, bet iki tol kraujas nestokos adrenalino, taigi ištvėrs.

Ji pasižadėjo rytoj geriau maitintis ir atlyginti kūnui už šią naktį jo laukiantį išnaudojimą.

Praėjus aštuonioms valandoms ir keturiasdešimčiai minučių, – o kur dar dvigubas šuntavimas vėliau! – Zenė pagaliau atsідūrė prie automobilio. Ji vos kilojo kojas iš nuovargio, o kūną skausmingai maudė. Aplink buvo tylu ir tamsu, tik automobilių aikštelėje akino ryškios žibintų šviesos. Buvo gerokai po vidurnakčio, vadinasi, pakeliui namo bent jau neteks jaudintis dėl eismo spūsčių. Tiesą sakant, įprasta dvidešimt penkių minučių kelionė tetruko dvylika. Ji įvirto į miegamąjį kelios minutės po pirmos. Nusirengė slaugytojos aprangą, nusiprausė

veidą ir išsivalė dantis. Netrukus išsities išsiilgtoje minkštoje lovoje, tik paėmusi telefoną dar pasitikrins žinutes. Buvo nusi-stačiusi priminimą, kad penktą valandą ryto jos laukia bėgimas su draugėmis. To tikrai nebus, žiovaudama pamanė Zenė. Ir kas galėtų nustebti? Penktadienio planams ji visada sakydavo tvirtą „galbūt“, bet savaitgaliais Zenė sakydavo „tikrai taip“ nebent kai tekdavo budėti namie. Be to, pusę dešimtos turės susitikti su jaunėle seserimi Ele – eis matuotis pamergės suknelės. Nuo minčių apie artėjančias vestuves Zenei kilo noras dejuoti, bet ji kiek įmanydama stengėsi susilaikyti. Nepasakytum, kad nemylī sesers, bet vestuvės – tai vargas ir, tiesą sakant, ji ne itin žavisi Glenu. Kai jis žvelgia į Ele, jo žvilgsnis niekada neatrodo kupinas neslepīamos meilės ir švelnumo. Jos sesers Finolos vyras Naidželas – visiška Gleno priešingybė. Kai jis žvelgia į žmoną, justī karštis.

Kalbant apie karštį... Po nugara Zenė pasikišo šildyklę. Nuo ilgo stovėjimo operacinėje raumenys buvo įsitempę.

Tėtis atsiuntė žinutę ir nuotrauką, kurioje buvo įamžintas nuostabioje Karibų įlankoje stovintis jo burlaivis. „Norėčiau, kad būtum čia.“

Zenė nusišypsojo. „Ir aš norėčiau būti šalia tavęs. Pasiilgau, Tėti.“

Žinojo, kad negaus atsakymo dar keletą valandų. Juk jie skirtingose laiko juostose, be to, tėvas ir pamotė gyvena „salos ritmu“, tad atsakyti į žinutes gali ir užtrukti. Vis dėlto buvo malonu pasvajoti apie keleto savaitių kelionę burlaiviū tokioje gražioje vietoje. Naujausia žinutė buvo nuo mamos. Zenė prunkštėlėjo perskaičiusi mamos pasiūlymą suruošti jai aklą pasimatymą su „gražiu vyru, kuris tave tikrai sužavės“, o pabaigoje dar pridūrė: „Neinu jaunyn, tad prieš mirtį tikiuosi anūkų.“

Kikendama iš mamos žinutės Zenė nepajuto, kaip užmigo.

Nubudo anksti, nors ir nebuvo nusistačiusi žadintuvo. Nusiprausė po dušu, išgėrė daug baltymų turintį kokteilį, tada skyrė apie pusvalandį tempimo pratimams ir galop išsiruošė susitikti su Ele.

Į prašmatnią vestuvinių suknelių parduotuvę Šerman Oukso gatvėje galėjai patekti tik iš anksto užsiregistravęs. Zenei dingtelėjo mintis, kad vietoj jogos kelnių ir teniso marškinėlių jai derėjo apsilikti ką nors gražesnio, bet nutarė nekreipti dėmesio. Vis tiek teks persirengti.

Elė jau buvo parduotuvėje, o tarpduryje išvydusi Zenę ėmė kone šokti iš susijaudinimo.

– Sveika. Suknelės laukia – jos tokios gražios. Atrodysi pri-trenkiamai. Geriau už mane. Finola tai jau tikrai. Nelengva tu-rėti gražuoles seseris.

Zenė suspaudė seserį glėbyje.

– Tu būsi nuotaka. Nuotaka visada pati gražiausia.

Net ir plačiai šypsodama Elė užvertė akis.

– Taip, taip, pažiūrėsime. Savo suknelę jau matavausi pra-ėjusią savaitę. Gerai, kad neužsisakiau mažesnio dydžio. Ko gero, esu vienintelė pasaulyje nuotaka, kuri nesuka galvos dėl svorio.

Zenė nežinojo, ką atsakyti. Susižadėjusi Elė pirmą kartą paprašė Zenės rekomenduoti jai mitybos ir mankštos planą. Zenė parinko tinkamiausią seseriai variantą, tačiau Elė taip ir neprisiruošė jo laikytis. Nuo paauglystės ji turėjo apie dešimt kilogramų antsvorio, tačiau mėgdavo sakyti, kad diena, praleista dirbant sandėlyje, prilygsta gerai mankštai. Zenė ne kartą mėgino ją įtikinti, kad stovimas darbas nėra *mankšta*, bet Elė tik numodavo ranka. Tačiau ji buvo savitai graži be jokių pastangų – tryško sveikata, tyrumu ir natūralumu, jos akys ir plaukai buvo rudi. Ji buvo žemiausia iš seserų ir labiausiai

apvalainų formų. Finola – aukšta šviesiaplaukė; pagal televizijos reikalavimus ji privalėjo išlikti liekna, tad skaičiavo kiekvieną kąsnį ir vengė angliavandenių. Zenė mėgino ją įtikinti subalansuotos mitybos svarba, bet Finola nė nemanė klausyti.

– Ar esi pasirengusi pamatyti suknelę? – paklausė Elė. – Finola savąją pasimatavo praėjusią savaitę.

– Degu nekantrumu, – sumelavo Zenė ir čia pat save subarė, jog taip menkai tesidomi artėjančiomis vestuvėmis.

Vestuvės – svarbus įvykis, ji turėtų jaustis laiminga ir susidomėjusi. Tiesiog dėl šių vestuvių ją užgriuvo tiek rūpesčių, vedama Elės į persirengimo kambarį pagalvojo Zenė. Ne, pasitaisė ji. Yra kai kas daugiau. Tikimasi, kad į vestuves ji ateis su antrąja puse. Zenė užaugo manydama, kad sulaukusi pilnameistytės su kuo nors susiporuos nelyginant žvėrys Nojaus laive. Įsimylės, susituoks, susilauks vaikų. Deja, to nenutiko, ir, tiesą sakant, ji abejojo, kad tebenori santuokos ir vaikų.

– Štai ir ji, – sudainavo Elė, atvėrusi persirengimo kambario duris.

Ant puošnaus pakabo prie sienos kabėjo ilga tamsiai mėlyna suknelė. Ji buvo vos pečius dengiančiomis rankovėmis, širdies formos iškirpte, prigludanti prie juosmens ir švelniai krintanti iki pat grindų. Finolos suknelė buvo tokios pat spalvos, tik kito fasono. Elė panūdo išrinkti tokias sukneles, kad seserims išties patiktų – būsima nuotaka pasielgė išties labai maloniai.

Viena Zenės draugė tiek kuoktelėjo, kad savo pamerges apvilko klaikiomis žaliųjų citrinų spalvos suknelėmis su raukiniais. Elė pageidavo, jog pamergės vilkėtų tamsiai mėlynai, bet jos buvo laisvos pasirinkti ir kitą spalvą.

– Gražu, – sumurmėjo Zenė, nes suknelė buvo išties puiki ir tinkama pamergei.

– Ar atsinešei batelius? – pasidomėjo Elė.

Zenė patapšnojo krepšį.

– Žinoma.

Finola, be abejo, pasirinko dizainerio kurtus batelius su dešimties centimetrų pakulne. Zenė pasitenkino paprastais balelinos bateliais be pakulnės. Ji nė už ką nestypčios ant aukštų kulnų – net per sesers vestuves.

Ji nusispyrė sportinius batelius, išsinėrė iš jogos kelnių ir teniso marškinėlių. Nesivargino užsisegti liemenėlės, taigi nereikės sukti galvos dėl kyšančių petnešėlių. Atitraukė užtrauktuką, įlipo į suknelę ir truktelėjo užtrauktuką viršun. Elė prišoko jai prie nugaros ir pasirūpino tinkamai užsegti suknelę, o tada Zenė įsispyrė į batelius.

Abi seserys įsistebeilijo į atvaizdą.

– Tobula, – atsikvėpė Elė. – Nagi. Pažvelkime, kaip atrodo dideliame veidrodyje. Suknelė puikiai tinka. Nemanau, kad reikės daug taisyti.

Pagrindinėje salėje jas pasitiko pardavėja. Ir štai Zenė jau žengia ant pakylos priešais milžinišką veidrodį, kuris ją ne juokais baugina. Spoksodama į savo atvaizdą ji pagalvojo, kad galbūt derėjo pasidažyti blakstienas, pasikedenti plaukus ar dar kaip nors pasigražinti. Dabar ji atrodo taip kaip visada. Toks pat gaivus veidas, trumpi pašiaušti plaukai ir nė lašo kosmetikos. Bet ji neketino jaustis kalta, juk pasigražino eidama į pasimatymą, argi to negana?

– Ar esate patenkinta suknele? – paklausė pardavėja Elės, tarsi Zenės nuomonė būtų visai nesvarbi. – Ar tokią įsivaizdavote?

– Deja, taip, – nusijuokė Elė. – Matote, kaip ir minėjau, abi mano seserys nuostabios. Manęs niekas nė nepastebės.

– Nesąmonė. Juk tai jūs būsite nuotaka. – Pardavėja užlipo ant pakylės ir nuo adatinės, apsuktos ant riešo, ėmė traukti smeigtukus. – Prismeigsiu vieną kitą klostę, kad įsivaizduotumėte, kaip atrodys, o tada pakviesime siuvėją, kuri galutinai pataisys suknelę.

Abi moterys aptarė viską: nuo iškirptės (Zenė nesutiko jos pagilinti) iki suknelės ilgio.

– Ar tikrai nenorite avėti batelių aukštesne pakulne? – paklausė pardavėja.

– Tikrai.

Elė atsiduso.

– Zenė laikysis savo. Gerai, kad jos vaikinai nedaug už ją aukštesnis, kitaip kartu jie atrodytų keistai.

Zenė pažvelgė į sesers atvaizdą veidrodyje.

– Mano vaikinai?

– Taip. Klarkas.

Zenė toliau spoksojo bereikšmiu žvilgsniu.

– *Klarkas*. Tu jau kurį laiką su juo susitikinėji. Jis dirba zoologijos sode. Primatų specialistas, ar kaip ten jį vadina.

– Primatologas, bet jis nėra mano vaikinai. Tebuvome susitikę tris kartus.

Zenė jo beveik nepažinojo ir nė nenutuokė, ar tas vyras jos skonio. Vaikinai? Tarytum. Net savo mamai ji nepapasakojo apie Klarką, štai kodėl mama rašinėja jai žinutes siūlydama aklaus pasimatymus.

– Žadėjai atsivesti jį į vestuves.

– Ne. Sakiau, *galbūt* atsivesiu.

– Zene! Suplanavau, kad būsi su pora. Turi atsivesti vaikiną.

Kurių galų? Šis klausimas skambėjo Zenei ausyse visą laiką, kol Elė aptarinėjo su pardavėja, ar reikia patrumpinti rankoves. Kodėl turėtų atsivesti vaikiną? Ar be vaikino ji visuomenėje

mažiau pageidaujama? Jai sunkiau seksis regzti pokalbį, jos meilė taps mažiau reikalinga? Ir kas ją tempė už liežuvio pasakyti, kad galbūt atsives Klarką. Ji nenori jo matyti šiose vestuvėse, nesvarbu, kokie būtų jų nesami santykiai. Pirma, žmonės puls per daug klausinėti. Antra, mama visai išsikraustys iš proto manydama, kad Zenės gyvenimas pagaliau nusistovėjo ir netrukus pasipils anūikai.

Niekas nepakeltų tokio spaudimo.

Baigus smaigstyti klostes ir palankus, Zenė stebėjosi į suknelę. Ji niekada neprisipažintų seseriai, kad jos akimis suknelė dabar atrodo lygiai taip pat kaip anksčiau. Žinoma, kyšančios smeigtukų galvutės rodo ką kita.

– Ar galėsite baigti be manęs? – žvilgtelėjusi į laikrodį paklausė Elė. – Turiu užsukti pas gėlininkę, o tada skubėti atgal į darbo susirinkimą.

– Žinoma. Stovėsiu tol, kol būsiu paleista į laisvę. – Ji vėl prisiminė, kaip Naidželas žvelgia į Finolą ir kaip Glenas nežvelgia į Elę. – Argi tavo būsimo vyras neturėtų taip pat šiuo tuo pasirūpinti?

– Niekada nepatikėčiau Glenui gėlių. Jis iš tų, kurie neturi žalio supratimo apie gėles, tad viską tik supainiotų.

Elė nulipo nuo pakylos ir pabučiavo seserį į skruostą.

– Ačiū, kad dėl manęs stengiesi. Myliu tave.

– Aš irgi tave myliu.

Elė nuskubėjo prie durų, o tada atsigręžė.

– Atsivesk vaikina!

– Išgraužk.

Pėdindama iš parduotuvės Elė vis dar netvėrė juoku.

Zenė žvelgė į savo atvaizdą ir mėgino negalvoti apie vestuves. Jos užims keturias, galbūt penkias jos gyvenimo valandas.

Taip, tai bus kankinančios valandos, bet dėl gero tikslo.

Dėl seseriškos meilės ir taip toliau.

O dėl vaikino, na, gali kilti sunkumų. Su Klarku tikrai nieko neišdegs.

Finola taip stipriai sugniaužė vairą, kad paskaudo pirštus, bet ji nedrįso atsipalaiduoti. Pirmiausia turėjo grįžti namo. Vairavo lėtai, rūpestingai laikėsi leistino greičio ir štai ji jau suka į prestižinį Encino rajoną. Priartėjusi prie mažos gyvenvietės vartų pajuto, kaip senka savitvarda.

„Beveik grįžau, – tyliai sudainavo ji, – beveik grįžau, beveik grįžau, beveik grįžau.“

Dukart pasuko į dešinę, tada į kairę, galop įsuko į įvažiuojamąjį keliuką ir paspaudė garažo durų atvėrimo mygtuką. Lėtai judant į priekį Finolos rankos nuslydo nuo vairo ir automobilis kryptelėjo į dešinę. Ji staigiai sustabdė ir pavažiavo atbuline eiga, tačiau jai toptelėjo, kad tai nebūtina. Kam rūpi, kad ji pastatys automobilį ne jai skirtoje garažo vietoje? Juk artimiausiu metu Naidželas vis tiek neketina šalia jos automobilio statyti savojo. Tuo ji įsitikinusi. Išjungė variklį, pasiėmė krepšį ir rankinę. Uždariusi garažo duris įėjo į namą. Ją pasitiko tyła. Juodu su Naidželu niekada nenorėjo samdytis namų tvarkytojos. Dukart per savaitę apsilankydavo valytojai iš valymo paslaugų įmonės ir maisto vežėjai, bet jų kurį laiką nebus dėl artėjančios kelionės į Havajus. Dar prieš dvi valandas galiojo planas, kad po laidos jie susitiks namuose ir Finola baigs krauti lagaminus. Iš pat ryto ketino važiuoti į oro uostą. Dabar aišku, jog nieko panašaus nebus. Jokių lagaminų, jokios kelionės, jokio buvimo kartu ir jokio kūdikio. Ji nutrenkė rankinę ir krepšį ant grindų, tada nusišpyrė batus. Turi sukurpti naują planą, tarė sau Finola. Turi išsiaiškinti, ko imtis visų pirma, ką daryti paskui ir kas gali palaukti. Deja, su kiekvienu žingsniu blėso palaimingas

šokas ir užleido vietą skausmui, nusivylimui ir pažeminimui. Pirmiausia ją užplūdo ašaros, o netrukus pratrūko rauda. Ji susverdėjo ir suklupo, veidą užsidengė delnais ir sielvartingai suriko. Finola verkė, kol ėmė mausti krūtinę ir peršėti gerklę. Verkė, kol teliko tik tuštuma ir ji suvokė, kad niekada nebebus tokia kaip anksčiau. Išsitiesė ant šaltų, kietų plytelių ir pagalvojo, kad šią akimirką norėtų būti bet kur, tik ne čia. Bet kur, kur nėra...

– Ne, – atsisėdusi ir nusišluosčiusi veidą garsiai ištare Finola, – ne bet kur. Tik ne televizijoje, pamanė. Geriau jau tūnoti čia sutrikusiai, nuliūdusiai ir piktai negu spoksoti į tą kvailą kamerą ir laukti, kol visi prie ekranų supras, kas vyksta.

Naidželas ją sutrypė, pamanė Finola ir šoko ant kojų. Tas niekšas atėjo pas ją į persirengimo kambarį pasakyti apie meilumą. Ne, buvo kur kas blogiau. Jis prisipažino turįs meilumą, žinodamas, kad toji netrukus išdygs prieš Finolą. Štai kodėl jis pasirinko pasakyti šiandien, prieš pat laidą. Štai kodėl norėjo, kad ji sužinotų. Pasisengė, kad ji praskystų, numanydamas, kad Trežė ją užsipuls. Naidželas ją apgavo, o tada numetė sudraskyti Trežei. Galėjo pasakyti, kas ta moteris. Galėjo perspėti, duoti sekundę atokvėpio, bet paliko ją nežinioje. Ne tik susirado meilumą – išdavė ją. Išstatė pajuokai. Nė nesusimąstė, kaip šitai atsilieps Finolos darbui ar karjerai, ar kas galėtų nutikti tiesioginiame eteryje. O jeigu ji būtų palūžusi? O jeigu Trežė būtų ką nors leplelėjusi publikai? Mintys apie tai, kas galėjo nutikti, prasisuko galvoje tarytum košmaras. Ačiū Dievui, ji stipri, liūdnei pamanė Finola. Gana stipri, kad ištvirtų Naidželo išdavystę.

Iš rankinės išsitraukė telefoną. Iš vyro jokios žinutės. Nieko nuostabaus, pamanė ji ir ašaros vėl užliejo akis. Ką sau galvojo? Kad jis prašys atleidimo ir maldaus priimti jį atgal? Net ji nėra tokia kvaila.

Finola basomis perėjo per tylų namą ir užlipo viršun. Iš didžiojo miegamojo prancūziškos durys vėrėsi į balkoną. Iki pat šios akimirkos ji mylėjo gražiuosius savo namus, tačiau dabar jie tapo nebesvarbūs. Nebesvarbi didžiulė lova, patalynė, kurią kadaise išsirinko kartu su Naidželu. Finola negalėjo atsikratyti pojūčio, kad tapo pažeidžiama, ją kankino skausmas ir išdavystės kartėlis. Ji privalo ir toliau kvėpuoti, judėti. Privalo išsiaiškinti, ką jai dabar, po galais, daryti. Laukti? Kol vyras su ja susisieks? Ar jis išėjo visam laikui? O gal tai tik trumpas meilės romanas? Kiek jau laiko jis miega su Treže? Ar buvo ir kitų moterų? Kiek jau laiko jis meluoja ir juokdamasis su meiluže trypia jos jausmus?

Ašaros netruko sugrįžti. Nepaisydama jų Finola nuėjo į Naidželui skirtą judviejų drabužinės dalį. Ištisos lentynos žiojėjo tuščios. Nebuvo marškinių, švarkų, džinsų, teniso marškinių. Ji iškėlė rankas ir pamėgino ką nors užčiuopti viršutinėje lentynoje – gal drabužiai nedingo, gal jų tiesiog nematyti. Bet pirštai nieko neužčiuopė. Ten, kur gulėjo vyro drabužiai, dabar buvo tuščia. Finola užsimerkė ir susmuko ant mažo Naidželo drabužinės pusėje stovinčio suolo. Dar vakar juoduėjo vakarienai, beviltiškai pagalvojo ji. Dar vakar kalbėjosi apie Havajus. Sėdėjo pamėgtame bistro Venturos bulvare, prie pamėgto kampinio staliuko. Kalbėjosi apie ankstesnes keliones ir jis, kaip visada, ją prajukdė. Vyras leido jai jaustis mylimai ir ypatingai, nes toks buvo jo būdas. Bent jau anksčiau. Ji vos neišplepėjo jam apie savo planą. Nedaug tetrūko ir būtų pasakiusi, kad liovėsi saugotis ir yra pasiruošusi – ne, trokšta – su juo turėti vaikų. Tačiau Finola laukė, nes norėjo jį nustebinti. Viskas buvo melas. Kiekvienas gestas, žodis, apkabinimas. Jie nesimylėjo, bet Naidželas laikė ją glėbyje ir sakė, kad myli. Visą laiką jis žinojo, kaip ketina su ja pasielgti. Jis viską suplanavo.

Rankomis apsvijusi juosmenį ji sėdėjo linguodama ant mažojo suoloelio. Sudejavo ir aimana nuaidėjo tuščiose lentynose. Kodėl jis taip pasielgė? Kodėl ją įskaudino? Kodėl...

Suskambo telefonas. Apstulbinta garso, Finola šoko ant kojų ir suskato ieškoti telefono. Pastebėjusi jį ant lentynos suskubo atsiliepti, žinojo, kad skambina Naidželas. Jis suprato klydęs ir gailisi.

– Klausau?

– Šį rytą buvai lyg nesava. Ar gerai jautiesi?

Išgirdus pažįstamą balsą, Finolai turėjo palengvėti, bet nepalengvėjo. Nors mama visada Finolą palaikė, ji visiškai nemokėjo paguosti. Ir mama nesuprastų, kaip jos vyriausiosios dukros vyras galėjo pabėgti su kažkokia valkata dainininke. Išgirdus mamos balsą, dalį sekundės Finolai knietėjo iškloti visą tiesą, bet jau kitą akimirką suprato, kad nutylės.

– Buvau, hm, apsinuodijusi maistu, – sumelavo ji, nusprendusi, kad bus lengviau pakartoti tą patį melą, kurį sake Rošelei ir Melodei. – Tiesiog apsvėmiau.

– Ak, tada aišku, kodėl buvai tokia įsitempusi su ta Treže. Beje, man nepatiko jos daina, bet aš ir nesu jos gerbėja, tiesa? Ar pajėgsi rytoj skristi į Havajus?

– Žadame laikytis plano, – Finola iš visų jėgų stengėsi kalbėti guviu balsu, net skruostais ėmus plūsti ašaroms. – Su vyru skrendu į Havajus.

– Turėtum pasikalbėti su juo dėl kūdikio. Jau seniai laikas, Finola. Be to, aš noriu anūkų. Visos mano draugės jų turi. Dauguma net po kelis. Kai kurios turi tiek daug, kad net skundžiasi. Tu vienintelė iš seserų ištekėjusi, tad mano laimė tavo rankose.

Šie žodžiai turėjo sužadinti Finolai kaltės jausmą. Kažin, pamanė Finola, ar net mama norėtų žinoti, kiek jie sukėlė skausmo. Ji vėl susmuko ant suoloelio ir pamėgino nuraminti krauju plūstančią širdį.

– Elė išteka.

Mama nepritariamai suurzgė.

– Ak, prašau. Ji dar mažiausiai metus lauks, kol nuspręs pastoti. Noriu anūkų dabar.

– Kaip gaila, kad negali jų nusipirkti „Amazon“ parduotuvėje. Esi auksinė narė. Iki antradienio spėtum gauti.

– Labai juokinga. Matau, kad mano nuomonė tau nesvarbi, kaip visada. Vis dėlto aš tave myliu ir tikiuosi, kad judu su Naidželu puikiai praleisite laiką. Kai grįši iš atostogų, galėsi padėti man ruošti parduoti namą. Reikės sutvarkyti galybę reikalų, tad tikiuosi, kad jūs, mergaitės, padirbėsite iš peties.

Šią akimirką Finola nebūtų įstengusi atlikti jokio darbo.

– Žinoma, mama. Paskambinsiu, kai sugrįšiu. Iki.

Mamai nespėjus daugiau nieko pasakyti, Finola baigė pokalbį ir numetė telefoną ant kilimo.

Kas toliau? Ji nenutuokė, ką daryti ar kaip elgtis, kad skausmas taptų bent jau pakeliamas. Norėjo šliaužti į tamsią olą ir pasislėpti nelyginant sužeistas žvėris. Norėjo nusikelti į praeitį ir užkirsti kelią vyro neištikimybei. Kaip jis galėjo šitaip su ja pasielgti? Turėjo ją mylėti amžinai. Jie buvo komanda, partneriai.

Suzvimbė telefonas ir ekrane blykstelėjo žinutė. Finola paspaudė mygtuką, kad ši vėl pasirodytų. Širdis nusirito į kulnus pamačius, kad žinutė nuo Naidželo.

„Turime pasikalbėti. Užsuksiu sekmadienį apie vidudienį ir išsiaiškinsime, ką daryti toliau. Dar ta kelionė į Havajus. Turi visus dokumentus. Ar gali ją atšaukti?“

Buvo ir antra žinutė.

„Atleisk.“

– Ir *viskas*? – spygtelėjo Finola žvelgdama į ekraną. – Tai *viskas*, ką gali pasakyti? Tik tiek? O kur man pasiaiškinimas, kurio nusipelniau? Kodėl nesielgi deramai?

Nebuvo jokio atsakymo, jokio garso, nieko, tik lėtai užgeso ir pajuodo telefono ekranas.

Finola pakilo. Naidželas ją paliko ir ji nežinojo, ar jis ketina grįžti. Vyras visada ją palaikė, mylėjo, su juo Finola jau-tėsi nuostabiai, o dabar visa tai dingo. Tiesiog nebeliko. Dar blogiau, kad Finola nežinojo, kiek melo būta jų santuokoje. Ji užėjo į savąją drabužinę ir persivilko džinsais ir megztiniu. Nusipraususi grimą, nuėjo į mažą darbo kambarį ir įjungė nešiojamąjį kompiuterį. Ačiū Dievui už internetą, liūdnai pamanė ji. Vos keli klavišų paspaudimai, jokių pokalbių ir štai kelionė atšaukta. Tai atlikusi ji nuėjo į svečių kambarį ir užvėrė žaliuzes, o tada susirangė lovoje ir ant galvos užsitraukė antklodę. Susisuko į kamuoliuką taip kietai, kaip tik pajėgė, ir liepė sau nesiliauti kvėpavus. Tai viskas, ką privalo daryti. Visa kita savaime susitvarkys. Naidželas – ne idiotas, jis prisimins, kaip ją myli ir kaip gera jiems buvo kartu. Trežė – tik trumpalaikis susižavėjimas. Ji netruks jam nusibosti ir jis grįš ten, kur jo vieta. Jie lankys porų terapijos kursus, tai padės jam suprasti, kaip smarkiai įskaudino žmoną, ir maldaus jam atleisti. Iš pradžių ji nesutiks, bet netrukus atlyš dėl jo meilės ir gerumo. Šis lūžis jų santuokoje sugis ir jie toliau eis gyvenimo keliu drauge, kiek nedrąsūs, bet išmintingesni ir dar labiau įsimylėję negu kada nors. Jie kartu sulauks senatvės, kaip ji visada ir įsivaizdavo. Viskas susitvarkys. Turės susitvarkyti.

Sudomino?

Knygą KALIFORNIJOS MERGINOS bene geriausia
kaina pirkite ČIA